

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 199.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939126544.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Tyra laae dødbleg paa Sengen med lukkede Øine, og den ene Haand, der var krampagtigt sammenknuget, fast trykket mod Panden. Minona nærmede sig ængsteligt og knælede ned foran hende, idet hun først sagte, men høiere og høiere alt som Angsten voxede, kaldte hende ved Navn. »Hun er død!« udbrød hun tilsidst fortvivlet. Men Tyra var kun afmægtig efter et Krampetilfælde, og slog i detsamme Øinene op med et forvildet Blik: »Hvem sagde at jeg var død!« raabte hun heftigt. »O, det er ikke sandt - alt - alt er Løgn og Bedrag - det sidste som det første! Jeg følte mine Øine, mit Hjerte briste - jeg sank ned i den sorte Nat - og nu vaagner jeg, som efter en Søvn! Livet er fuldt af Bedrag, men ingen Løgn kan dog lignes ved den - ingen Skuffelse martre som den - at Døden er en Søvn! - Sluk Lyset paa Himlen - jeg vil aldrig see det mere! jeg vil blinde mine Øine, min Sjæl at ingen af de falske Straaler skal trænge derind! See ikke derop om Natten naar Stjernerne skinne som Engleøine! De vinke Sjælen saa kjærlighedsfuldt - den seer sig riig, den seer sig stærk i Guddomsglandsen deroppe fra - og hvad er denne Salighed - en Løgn! Jeg gav Lyset mit Hjerte - og nu seer jeg at Lyset er den evige Falskheds Kilde!« hun havde talt afbrudt i feberagtig Vildelse, og nu faldt hun udmattet tilbage, uden at have seet Minona. Pludselig reiste hun sig op i Sengen, og vedblev: »De spaaede mig det saa vist - men jeg vilde ikke tro dem! Jeg vil aldrig - aldrig mere - tro noget! Jo Døden vil jeg tro - jeg har kaldt den til Hjælp - den skal sikkre mig mod mine Fjender - ende min Elendighed - tilintetgjøre! - - Jeg kaldte - hvorfor tøver du? Kom Djævel! naar Englene staae i Løgnens Sold, skal du være min Herre og Gud. Jeg har hadet dig saa bittert - o, tilgiv! og forbarm dig over mig!« med disse Ord betragtede hun med stirrende Blik en lille Glasflaske, som hun havde skjult i Haanden. »Det skulde frelse mig - bringe Døden - o, jeg tænkte det nok - det var en Løgn! Nei!« vedblev hun idet hendes Legeme begyndte krampagtigt at skjælve. »Nei - det er endnu ikke forbi - den kommer - jeg havde nær sagt - Gud være lovet!« Og med en vild og skingrende Krampelatter sank hun tilbage i Sengen.